

денъ членъ отъ православното тамъ общество и като високъ сановникъ държавенъ имаше голѣмо значение, но и на българскитѣ настоятели и дѣйци въ Цариградъ. Гавриилъ Кръстовичъ, сжщо отъ Котелъ, бѣше неговъ възпитаникъ въ Парижъ, послѣ неговъ секретаръ, а по едно врѣме и неговъ намѣстникъ въ полусамостоятелния о. Самосъ, на който Вогориди бѣше князь титуларенъ. Отъ неговитѣ синове, единиятъ Николаки, бѣ князь — каймакаминъ въ Молдова (1857—1859), зетъ на молдовския бояръ и поетъ К. Конаки, а другиятъ — князь Алеко Вогориди, бѣ извѣстниятъ и живѣещиятъ още прѣвъ генералъ губернаторъ въ бивша Източна Румелия*).

Добрѣ се отзоваваше Рашидъ Паша и за Иванча Пенчовичъ, държавенъ съвѣтникъ, българинъ родомъ отъ г. Русе, починалъ въ София прѣзъ 1896 г.

На трѣгване пашата покани редактора на в. „Вѣкъ“ да заміне една вечеръ прѣзъ идещата седмица на госте у дома му въ Хисара на азиатския босфорски брѣгъ, че желаялъ да се поразговори съ него по-надълго по сжщитѣ български работи. Отбѣлѣжи се тѣй мимоходно този епизодъ, главно за това, що слѣдва сега тукъ.

Поканениятъ по тоя начинъ български вѣстникарь не чекъ втора покана. На уречения день, 20 май, четвър-

*) За Стефана Вогориди и за вѣнчавката на една отъ дѣщеритѣ му виждѣ и „Лѣтописи“ година II, 15 февруария 1901 г. книжка 4. — Свѣдѣнията за Ст. Вогориди авторътъ на тия бѣлѣжки държи главно отъ възпитаника му Гавр. Кръстовичъ, отъ покойния Дим. Ив. Гешовъ и отъ живия още г. Цоко Каблешковъ, едно врѣме настоятелъ въ българската цариградска черкова. Но за „хрістолюбивѣйшаго, добродѣтелнейшаго и благотворителнейшаго Княза Стефана Вогориди,“ роденъ, както казватъ, прѣзъ 1777 г., а починалъ на 1 августъ 1859 год., интересни нѣкои подробности любознателниятъ читателъ може да види и въ „Български Книжици“ часть II, августъ, книжка първа, стр. 285—291 (свървменна лѣтопись), и книжка втора, сжщия мѣсець августъ, стр. 515—519, дѣто е помѣстено „Слово казано въ българскѣ-тж II. Черквж отъ Н. Б. Владикж-тж Св. Макаріополскаго на службж-тж за деветини-ти покойнаго Княза Стефана Вогориди, 9 августа 1859 г.“